

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

DEN 3 JUNI 1906.

N° 36

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: J. A. Enander. — Statsministerskiftet. — Den afgående regeringen hyllas. — Henrik Ibsen †. — Prinsessan Ena. — Simplantunnels öppnande. — Barnens dag. — "Ett stycke badortsflirt" af Ulla Linder. — Svenska musikfästen. — Fru Blanche Dickson †. — Veckans porträttgalleri. — Ny svensk lokomotivtyp. — Marathonlöparen Svanberg. — Raset å Hernösand—Sollefteå järnväg.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906

J. A. ENANDER.

Efter porträtt.

Kilch: Kem. A.-B. Bengt Sjöföresparre Sklm. - Gbg.

JOHAN ALFRED ENANDER.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

En märkesman för vår svensk-amerikanska dotternation gästar för närvarande fäderneslandet. Det är doktor *Johan Alfred Enander*, sedan åtskilliga år tillbaka redaktör för den kända i Chicago utkommande tidningen *Gamla och Nya Hemlandet*.

D:r Enander har under sin 37-åriga vistelse i Förenta staterna blott en gång, år 1878, besökt Sverige, då såsom ombud till en internationel kongress.

Doktor Enanders lifsgärning är i Sverige mindre känd än den förtjänar. Honom tillkommer en väsentlig del af äran för att våra bröder på andra sidan Atlanten ännu bibehålla vårt språk och lära sina barn att tala och älska detsamma. Hvad detta betyder har ännu ej i hela sin vidd blifvit klart för det gamla Sveriges innevånare. En helt flyktig tanke på det sakförhållandet, att inom en nära framtid svenskarne i Amerika äro lika talrika som svenskarne i Sverige, bör dock klargöra, af hvilken betydelse det skall blifva för båda dessa grenar af vårt folk, om de fortfarande skola äga ett gemensamt tungomål eller ej. Att kämpa för svenska språkets rätt i Amerika, att i tal, i diktning och i hvardagslifvets tusen skärmytslingar hålla vår fana högt för detta ädla mål har varit Enanders verk, att segra i denna kamp synes blifva hans sköna belöning, nu då hans egen lefnad efter mänskligt mått nalkas sin afton.

Då d:r Enander nu åter står på svensk botten, och Sverige hälsar honom välkommen hem, bringar H. S. D. härmed hans porträtt beledsagadt af en kortfattad lefnadsteckning, förvissad om att vår svenska allmänhet gärna formerar närmare bekantskap med den grånade prässveteraren, skalden och historieskrifvaren från fjärran väster.

*

Född i ett bondehem i Västergötland den 22 maj 1842, uppväxte han på fädernegården. Först vid femton år fick den läsgirige gossen tillfälle till någon skolgång. Under stor fattigdom bedref han under en kort tid sina studier, hvarefter han innehade en kopistbefattning till år 1866, då han återupptog studierna och efter några månaders privatundervisning vann inträde i 6:te klassen vid Vänersborgs läroverk. Fattigdomen nödgade honom emellertid att år 1869 följa ett af domprostern Wieselgren i Göteborg gifvet råd att utvandra till Amerika och där söka inträde vid Augustana College, svensk-amerikanernas första läroverk, som då var beläget i Paxton i staten Illinois. Efter att en kort tid ha idkat teologiska studier därstädes, vardt E. i december samma år utsedd till redaktör vid veckotidningen *Gamla och Nya Hemlandet*. Han hade nämligen redan i Sverige visat håg och begäfnig för publicistisk verksamhet genom sina bidrag till ortstidningarna. Chicago blef snart Hemlandets utgifningsort och E. flyttade dit. I den stora branden 1871 förlorade han i likhet med de flesta svenskar i staden nästan allt hvad han ägde. Som medlem af skandinaviska nödhjälpskommittén arbetade han under påföljande vinter med energi i sina landsmäns intresse, insjuknade därunder svårt och reste på läkares inrådan till Mexiko för att i dess mildare luftstreck reparera sin hälsa. Han återvände med återställda krafter och kunde redan samma år (1872) vid sidan af sin tidningsverksamhet deltaga såsom politisk talare i den af det republikanska partiet förda valstriden i och för president Grants återval.

Samma år ingick E. kompaniskap med G. A. Bohman och firman inköpte samt utgaf tidningen till 1890, då E. sålde sin andel i affären. Åren 1874—77 utgaf samma firma äfven en illustrerad månadsskrift benämnd *När och Fjärran* samt från år 1879 en annan illustrerad tidskrift, *Ungdomsvännen*, hvilken efter ett par år öfvergick i andra händer. E. redigerade dessa tidskrifter samtidigt med *Hemlandet*.

Af guvernören i staten Illinois utnämndes E. år 1879 till ledamot af statens undervisningsnämnd att fylla uppkommen vakans samt valdes sedan till en andra termin. En ännu högre utmärkelse vederfors honom 1889, då president Harrisson utnämnde honom till amerikanskt sändebud i Köpenhamn. Iråkad sjukdom tvang honom dock att afstå den höga posten.

Kallad att bestrida professuren i svenska språket och litteraturen vid Augustana College i Rock Island, Illinois, år 1890, utbytte E. i september s. å. redaktionsstolen mot katedern, hvilken senare han innehade under trenne läsår. Därpå inträdde han ånyo på tidningsmannabanan i egenkap af redaktör vid veckotidningen *Svenska Journalen* i Omaha, staten Nebraska men intog åter år 1896 sin förra plats som chefredaktör vid *Hemlandet*, hvilken han fortfarande innehar.

Såsom journalist har visserligen E. gjort sina största insatser i de kulturella sträfvaandena bland svensk-amerikanerna, icke desto mindre har han äfven på andra områden gjort sig gällande. Som föreläsare och vältalare har han bland dessa knappast haft sin jämnlige. Hans omnämnda deltagande i 1872 års valstrid var endast början till en lång karriär såsom politisk talare, ty sedan ett tjugotal år tillbaka har E. regelbundet hvarit fjärde år anlitats af republikanska valbestyrelsen att propagera för partiets grundsatser och verka för dess presidentkandidats val.

Vid sidan af sin verksamhet som redaktör och föreläsare har E. idkat ett rätt betydande författarskap som historisk skriftställare och diktare. Resultatet häraf föreligga i arbeten sådana som: *Förenta staternas historia* (Chicago 1875—80), *Valda skrifter* (Chicago 1892), *Nordmännen i Amerika* (Rock Island 92), *Våra fäders sinnelag* (Stockholm 94), samt i de minnes- och fästdikter, uppsatser och skildringar han i stort antal strött omkring sig i svensk-amerikanska och svenska tidskrifter och kalendrar. Han har äfven utgifvit en antologi med titeln: *Ur svenska sången* (Rock Island 1901).

Bland de mera illustra tillfällen vid hvilka E. uppträdde som fästalar må blott nämnas: svenskarnas dag vid världsutställningarna i resp. Philadelphia 1876 och Chicago 1893, vid aftäckningen af Linnéstatyn i Lincoln-parken i Chicago samt vid mottagningen för den svenska militärbeskickningen till Chicagos 50-årsjubileum år 1887.

E., år ledamot af ett flertal lärda sällskap, har från Augustana College hederstiteln juris doktor samt innehar medaljen literis et artibus för vittra förtjänster tillika med en polsk patriotisk orden.

I sitt skriftställereri är E. allt igenom den fosterländske svensken. Trots sina nära 40 år i Amerika är han så föga amerikaniserad att han inte ens tillägnat sig konsten att obehindradt uttrycka sig på sitt adoptivlands språk. Man har till och med förebrått honom för att gå allt för långt i sin ifver att upphöja den svenska nationalkaraktären och klandra den "anglo-amerikanska". Men en betydande faktor vid uppbevarandet af svenskheten och, låtom oss säga Sverigekärleken i Amerika har han varit, däråt har han ägnat sig så helt och odeladt att han föga mer medhunnit.

D:r Enander har nu kommit hem till Sverige för att söka en tids hvila. Det oaktadt torde hans krafter här tagas rätt mycket i anspråk. Bland annat lär han vara själfskrifven som fästalar på svensk-amerikanernas dag vid Norrköpings-utställningen den 30 juni. D:r E. kommer att vistas mesta tiden i sin födelsebygd i Västergötland, där hans permanenta adress blir Borås.

*

Det är att hoppas, att doktor Enander under sin Sverigeresa skall röna den hvila som ett långt arbetsfyllt lif förtjänar, och den heder som fäderneslandet är honom skyldigt för god och trogen vakt.

STATSMINISTERSKIFTET.

KARL STAAFF.
F. STATSMINISTERN.

ARVID LINDMAN.
STATSMINISTER.

I präsällningsögonblicket erhålla vi meddelande om den nya ministären sammansättning: *Statsminister*, generaldirektör S. A. A. LINDMÄN; *Utrikesminister*, f. Exc. E. B. TROLLE; *Justitieminister*, justitierådet G. A. PETERSSON; *Krigsminister*, f. statsrådet L. H. TINGSTEN; *Sjöminister*, konteramiral W. DYRSSEN; *Civilminister*, rektor J. JUHLIN; *Finansminister*, fabriksidkaren C. J. G. SWARTZ; *Ecklesiastikminister* arkitekten Å. H. HAMMARSKJÖLD; *Jordbruksminister*, landtbrukaren A. PETERSSON; *Konsultativa Statsråd*, justitierådet C. F. W. HEDERSTIERNA och landssekreteraren G. W. A. ROOS.

DEN AFGÅENDE REGERINGEN HYLJAS.

F. statsministern och den afgående regeringen voro söndagen den 27 maj föremål för en hyllning, anordnad af Liberala valmansföreningens centralstyrelse. Ett tåg, bestående af flere tusen personer, samlades å Narvavägen och drog till herr Staaffs bostad i närheten, Strandvägen 45. I tåget märktes riksdagsmän, vetenskapsmän, studenter, o. s. v. En kör afsjög flera fosterländska sånger, och folkskolläraren Alexander Jonsson höll ett kort politiskt tal till de afgående ministrarna, af hvilka herr Staaff tagit plats på trottoaren utanför sin bostad, medan de öfriga, med undantag af hrr Trolle och Tingsten, syntes å en balkong, flankerad af svenska flaggor. Herr Staaff svarade med ett hjärtligt anförande och utbringade ett lefve fosterlandet. Efteråt defilerade tåget förbi, sedan f. statsministern slutit sig till de öfriga ministrarna å balkongen, och hela den afgående ministären fick då många viltningar och utrop af tacksamhet.

F. STATSMINISTERN TALAR.

UPPVAKTNINGEN FRAMFÖR F. STATSMINISTERNS BOSTAD.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

HYLLNINGEN FÖR FÖRFAGÅENDE STATSMINISTERN OCH REGERINGEN.

Klöhn: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Ståhm.—Gbg

Efter porträtt.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Stilm.—Öbg

Åter går budet rundt om i världen, från land till land och från hjärta till hjärta, budet, som täljer om döden, om en diktares död. Det var ju väntadt såsom intet annat dödsbud och länge nog var han blott en skugga af sitt forna stora jag. Och när man hör att den sista skuggan af denna ande försvunnit som det sista höstlöfvet om våren, vänder man sig en stund med förnyad kärlek till allt hvad denna ande skapat under sitt långa lif, och man ser den stolta och tankediga raden af hans typer och gestalter vandra fram öfver fornnordisk mark och genom det nittonde århundradets hvardagsrum. Ty Ibsen var en grandios fantasi, som mynnade ut i en lapidarisk tanke. Med en logisk konsekvens som är ytterst sällsynt i ett modernt diktaröde, har han från begynnelsen stakat ut sin stora bana och oafslåttigt trots alla hinder stegat sig fram på vägen, där hvarje milstolpe hette ett nytt drama. Hans lif skulle förtäljas i en följd af dramer och akter ända från ynglingens revolutionära patos fram till åldringens siande och symboliska tankar. Det är något som ständigt eldar på denna hans lidelsefulla uppfattning af lifvet och världen som ett enda drama och det är hans förhållande till sitt land och folk. Ingen har varit en sådan fruktansvärd kritiker af landet med de höga fjällen och de trånga dalarna som denne undersåtsiga gestalt med det stora hufvudet, där gestalten var anvisad att röra sig i dalen och verkligheten, medan tankarne svingade sig öfver fjällen och tiden.

Det som han sagt om sitt eget skapande, att diktandet är att hålla domedag öfver sig själf, det gäller

som insegel öfver hela hans värdsåskådning, som fordrar en oafbruten uppgörelse med sitt eget jag af hvarje människa. Då han fann så oändligt litet häraf hos sitt folk är det han drivver detta kraf ut öfver möjlighetens gräns och från predikstolen utslungar sitt intet eller allt, sitt bud om offrandet af allt utom viljans renhet, ett ideal, som mynnar ut i asketism och eremitlif och i sin abstrakthet hvilat högt öfver molnen.

Men med vida större kraft går han verkligheten och sitt folk in på lifvet i sidostycket till Brand, som heter Per Gynt, ett verk buret af en sällsynt rik inspiration äfven i Ibsens produktion. Per Gynt är Brands motsatta pol, han förkroppsligar det fantastiska och dådlösa hos folket, som har fångats in i dovregubbens palats och som blifvit förhäxad af fjällnaturens öde storhet och alltid glider undan, när verkligheten obarmhärtigt fordrar en kamp och ett famntag. Det är också här som Ibsen diktat sin oförgätligaste kvinnogestalt i Solveig, blid och fager som en sommarsöndag på fjället, när skallorna ringa öfver tunet och strömolnen drifva som ett stråkrdrag öfver skimrande snöfjäll. Det är en lifvets plastiska rikedom öfver det verket som nog öfver intet annat hos Ibsen och kanske har Per Gynt blifvit norrmanen själf kärast därför att den sträfve diktaren här talade också med kärlekens yra och skära språk. Res någonstades i Norge och plötsligt skall ni inför en vidd som öppnar sig i oändligheten eller vid synen af en säterjänta erinna er en strof ur Per Gynt eller höra en af Griegs odödliga melodier därtill. För första gången

framträder här också den Ibsenska symboliken i hela sitt djup, som sedan blir en del af hans tolkning af lifvet. I viss mån står nog denna symbolik i förbindelse med ett par af ungdomens romantiska och något obestämda dramer sådana som "Gildet paa Solhaug" och "Fru Inger till Østråt". Men hans storhet som historisk diktare visade sig snart i "Hærmændene på Helgeland" en omdiktning af sagan om Sigurd och Brynhilda, och framför allt i "Kongs-Emnerne" striden mellan den segervissa och tviflande viljan, mellan Björnson och Ibsen! Under tiden hade världshistoriens hjul vändt sig och Tyskland besegrat Frankrike och mot denna bakgrund hade Ibsen ett behov att poetiskt och filosofiskt tolka hvad han kände inför historiens gång genom tiderna.

Han var då redan ute på sin långvariga landsflykt från hemlandet, ty det är sanningssägarens lott att blifva martyr och hans blodiga satir öfver borgerlighetens dräpande af kärleken i "Kærlighedens Komædie" røjde till fullo för samhället hvilken störande inbrotts-tjuf i sin idyll man hade i Ibsen. Det blef nu hans uppgift att utifrån sända in torpedon under arken och redan 1870 sjar han om i en dikt "Ballonbrev til en svensk dame" hvaråt hela den litterära utvecklingen kommer att gå:

Thi mod skjønhed hungrer tiden;
men det ved ei Bismarks viden.

Han hade nu en lefvande känsla af att "förholde sig paradoksalt til tilværelsen".

Det är hans mest omfattande diktning "Keiser og Galileer" som uttalar allt hvad han kände om den nya germanska invasionen fast under strängt bibehållen historisk mask. Det är en protest mot kejsar-

maktens förtryck af själfständighet och frihet under en tid då den kristna statsreligionen redan hotade att förstelna i form. Men under Julianus kamp för nya gudar angripes han själf af tidens småsinthet, medan kristendomen under kampen för sin existens blir lutt-rad och glödgad ren. Och Julianus dör med de berömda orden: "Du har seiret, Galileer". Dramat är icke det konstnärligt klaraste af de verk som behandla denna väldiga brytningstid, men till sin syftning nog det djupaste. Sedan detta mäktiga tankedrama kommit till är skalden tyst i fyra år, men så begynner med den Ibsen egna konsekvensen den långa raden af samhällsdramer, som skänkte honom världsrykte och gjorde hans namn till det mest omdebatterade i litteraturen. Det är nu som han får sina sjuttio ut-tolkare och recensenterna pejla sitt snille för att öfverraska världen och Ibsen med sin tydning af hvad han menat och velat. Själff har Ibsen mot de ofta sällsamma resultat som kritiken aflat uppmanat hvar och en att läsa hans samtliga skådespel i den följd som de skrivits, och har härmed angifvit den enda metoden att förstå hans i grunden organiska utveckling. Det är utan tvifvel den store väckaren i den nordiska litteraturen under 1870-talet, Georg Brandes, som med sina ord om att dikten skall sätta proble-met under debatt har invärkat på det Ibsenska samhällsdramat. Och detta samhällsdramas omfattning är så stort, att det ger det yppersta och mest koncisa uttryck åt alla ieeer som rörde sig i tiden när det nittonde århundradet lutade mot sin graf. Det är detta lefvande sammanhang mellan lif och dikt som gjort Ibsens drama till en makt i världen, och det är därför ett misstag af Björnson att säga att Ibsens för-

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Stuffersparre Sklm—Gbg.

HENRIK IBSENS SISTA ÅKTUR. Ögonblicksbild tagen vid Nationalteatern och Henrik Ibsens' staty i Kristiania.

nämsta styrka är det rent konstnärliga. Den Ibsenska tekniken och replikförlingen är vidunderlig i sin ofta osvikliga logik och skärpa, men det är dess förbindelse med lifvets aktualitet som skapat seger åt hans konst. Det kan hända att en replik eller en scen af Strindberg är mera genial och originell, men Strindberg har aldrig i världen förfogat öfver den karaktärens osvikliga säkerhet som utmärker denne kritiker af det modärna samhället, hvilken just genom sin vistelse i utlandet blef en universell idéspredare i trots af det norska blodet.

Och det var en skoningslös kritiker. Det var intet som undgick honom. Han såg halfheten och humbugen i denna brytningstid, där familjens hörnstenar lades om och personligheten förde sin stora strid öfver hela linjen emot gamla traditioner och bleka ideal. Han för oss in i de mest hvardagliga förhållanden mellan moder och son, make och maka, individ och samhälle och öfverallt visar han oss plötsligt hur allt blott är sken och gyckel, hur människorna lefva i en lifslögn och gå ur vägen för hvarje lifsuppgörelse. Det abstrakta personlighetskraftvet i Brand har stigit ned i verkligheten och funnit sina värsta aningar besannade. Det var en afgrund mellan de lyckliga makarne Helmer och Nora (Et Dukkehjem) i samma ögonblick det gällde något allvarligt, alla fädrens synder och alla döda ideal samla sig om Osvald (Gjengangere) som inte en gång har någon verklig känsla för sin moder, ja slutligen är det bättre att dödas af sanningen än lefva i en lifslögn (Hedvig i Vildanden). Det är i grunden samma stora hufvudfordran till människorna som hos Schiller, men här bevisad med den obönhörligaste verklighet.

“Und setzet ihr nicht das Leben ein, nie wird euch das Leben gewonnen sein“. Schiller visade ju i stället på de stora historiska gestalterna och häfdade till och med, att poesien skall *bekämpa* verkligheten, och ur denna synpunkt äro Schiller och Ibsen de två yppersta representanterna för två tidsålders vidt skilda poetiska uttryckssätt. Men innerst kämpa båda för samma ideal. De vilja en ny människa. En människa som förstär att utveckla sig till en harmonisk helhet med hjälp af alla sina krafter och som vet att

förädla det hvardagliga så att det inte finns en dylik spänning mellan ideal och verklighet. I denna längtan efter den stora människan berör sig Ibsen med Nietzsche, hvilken aldrig ropat till den grad i öknen som man velat påskina, det är därför båda häna och blotta samhällets lust att dräpa och trampa ned sina yppersta personligheter, därför att de vilja störa dess eviga mid-dagsslummer. Det är slutligen det stora romantiska draget hos dem båda, att de alltid se idealet öfver sina egna hufvud och alltid drifvas framåt i ett ofärligt stegringsbegär.

Denna stora sedliga utveckling fick hos Ibsen en alltmera sällsam och mystisk prägel, då han snart, alltid ordkarg, förstummades som människa för att i stället med vissa mellanrum samla allt hvad han kände och led i ett starkt koncentreradt drama. En präst förblir han hela sitt lif och hvarje drama är en själfbekännelse. Så blef han ett språkrör för de starkaste impulserna i hela det andliga lifvet, och därför vore hans förlust den största som kunde drabba oss, om han inte för länge sedan vore odödlig genom sina verk. Det gäller bara att fördjupa sig i dem på nytt. Och dödsbudet, som väckt ett uppseende i utlandet som intet skandinaviskt namn förut, vore en lycka för oss här hemma, om vi nu sent omsider kunde rycka upp oss ur vår sceniska dvala och införlifva med vårt andliga lif de yppersta dramerna af den yppersta tragöden efter Shakespeare.

PRINSESSAN ENA på väg till Spanien. Senaste snapshot.

C. D. Marcus.

Efter fotografier

SIMPLONTUNNELN ÖPPNADES DEN 19 MAJ. Våra bilder visa tunnelöppningen vid Briga och kungliga tågets ankomst till denna station samt konungens af Italien sammanträffande med Schweiz' president.

KUNIG: Kon. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm—Öbg.

— 576 —

— 577 —

ÖGONBLICKSBILDER TAGNA AF H. 8. D:s FOTOGRAF I STOCKHOLM.

KHM: Kem. A.-B., Bengt Silfverparre Stäm.—Og.

Barnens dag — ja hvad som nu mera menas härmed i Sverige behöfver alls ingen förklaring. Huru ny Barnens dag-fästen än är, har den likväl redan ingått i det allmänna medvetandet, tack vare det goda ändamålet med denna fäst: barnens väl.

I Stockholm ägde Barnens dag i år rum den 23 och 24 maj med den på många sätt dekorerade Idrottsparken som medelpunkten. Den gamla lawntennishallen hade smyckats med charmanta jättemålningar och kolonnader, där försäljning försiggick. Midt på golfvet hade vackra stånd rests och en af gröna växter krusad damm anordnats. Det hela var verkligen smakfullt och fint och många damer ur societeten märktes bland försäljerskorna.

Ute i Idrottsparken påträffades ett tehus, diverse serveringar och butiker, o. s. v. Ballong-uppstigning, idrottstävlingar, folkdanser, konserter, teaterföreställningar och dans ingingo i nöjesprogrammet. Bekanta operettsångerskor föredrogo visor. Tiotusentals personer besökte också platsen samt offrade sina bidrag, icke minst i sparbössorna.

Sparbössorna, de voro till antalet 3,000 och innehades af en mängd mestadels kostymerade unga personer, hvilka spred sig öfver hela staden och dagen i ända samt under en stor del af natten förrättade sitt insamlingsvärf. I själfva verket hade Barnens dag lagt beslag på hela

Stockholm som skådeplats, och under de båda dagarne gick karnevalslifvet därstädes i höga vågor på gator och torg. Det började med ett fästtag på onsdags förmiddag, hvilket passerade Sturegatan, Karlavägen, Narvavägen, Strandvägen, Nybrogatan, Arsenalsgatan, Gustaf Adolfs torg, Fredsgatan, Drottninggatan, Odensgatan och Valhallavägen, beskädat af kolossala människomassor. Omkring 700 personer deltog till häst, åkande och gående i tåget. Man såg skollöfsskolonien, Sagans fé, ringleken, dansen, sommaridrotten, folkdanser, vinteridrotten, gymnastiken, de fyra årstiderna, fiskare, skördefolk, grufarbetare, hemslöjden, de sköna konsterna, våra åldrar, o. s. v.

Det var det officiella tåget, men andra gående och åkande sällskap visade sig dagen i ända på Stockholms gator och insamlade pänningar. Fröken A. Torsell och hr de Wahl från Svenska teatern åkte i sina kostymer från "Gamla Heidelberg" i elegant syrénprydd dogcart. Zigenarsällskap, clownar, sköldmör och vikingar, tuppar o. s. v. "plockade" sina medmänniskor på slantar. Och hög som låg gaf gerna, ty det gällde ju att sörja för de små, för barnen, som behöfva allt skydd och all omvårdnad de kunna få.

HVAR 8 DAGS fotograf i Stlm.

BARNENS DAG I STOCKHOLM:
Musikkapellet "Spiskroken" o. "Höns-
gumman" hvilka gjorde stora insam-
lingar.

* * *

BARNENS DAG I HELSINGBORG:
Vy af karnevalståget.

Efter fotografi.

HVAR 2. DAG.

Efter fotografier

BARNENS DAG I KARLSKRONA: Skolbarnen samlas å Stortorget. Tåget genom staden.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Stlm.—Gbg

ETT STYCKE BADORTSFLIRT.

FÖR HVAR 8 DAG AF ULLA LINDER.

Det var dagens dolce far niente-stund.

Han hade lyckligen immundigat sin middag. I den stora matsalen suttu nu uppasserskorna rundt omkring ett af borden, sysselsatta med att torka matsilfret, och under tiden höllo de sinsemellan den sedvanliga generalmönstringen med middagsgästerna »à demi voix». Ett annat bord bredvid var fullplockadt med odiskade glas, och genom matluckan ut till köket hördes slamrandet med tallrikar och knifvar samt ett ganska högröstadt samtal.

En och annan badgäst satt ännu kvar på brunngården vid sin kallnade kaffekopp eller sin nyrekvirerade punschhalfva. Borta på krocketplanen huserade som bäst den allra yngste badgästgenerationen, men tennisnätet ett stycke längre bort, hängde där öfvergifvet, trist och slakt i solgasset.

Nere på badhusverandan hade ingenjören och kamrern slagit sig ned med hvar sin cigarr. De rökte säfligt och opassioneradt som man kan vänta sig ofvanpå en stark måltid en sommareftermiddag, då termometern visar + 28° C. i skuggan.

Och samtalet fördes ännu säfligare.

De hade båda hunnit förbi till och med den tredje ungdomen. Kamrern var liten, tunn, bleklagd, flintskallig. Den andre bredaxlad och ganska korpulent med gräsprängda, martialiska mustascher och frivola ljusblå ögon med gul hvita och något rödkantade ögonlock.

»Jag har i alla fall magrat tre kilo sedan jag kom, kan bror tänka sig.»

»Det är ju alltid något», sade ingenjören med andfädd nasalton.

Det var hufvudsakligen ingenjören som vidmakt-höll samtalet.

»Jag tror, att de där rörelserna mot bommen, bror vet» — han gjorde en matt gest — »är mycket bra.»

»Mycket bra. — Tja! Att tänka sig att man kommit till den positionen att man måste göra något för sin figur, det är dock en smula trist — he!»

Det blef en paus.

»Hörde i morse att majorn oppe i 12:an blifvit sämre», stötte kamrern slutligen fram i lågmäld, ointresserad ton.

»Såå? — Stackars karl! Nå, det är så världens gång att det går utför med en på gamla dar! — Majorn, ja! Det är en gammal studentkamrat till mig det, vet bror. Kors, en så'n glad krabat det var! Jag kan se'n för mig när jag vill. — Hehe! — Vi hade våra äfventyr tillsammans på »then» tiden. — Jaså, han är sämre nu! — Jaha. Hå, hå!» —

»Doktorn ville att jag skulle hålla litet diet», fortsatte han om en stund, »men det bad jag honom för död och pina förskona mig ifrån. Magen är ju på det hela taget ganska hygglig, synd att bråka i onödan, och värre har jag varit med om, utan att ålägga mig eller den någon slags penitens. Det är bara korpulensen, den tilltagande korpulensen, som besvärar mig.»

Ny paus.

»Det är f—n hvad det är många badgäster här i år», försökte kamrern igen.

»Ja, det är det, ja!» Ingenjören satt och blåste ut röken i ringar och slog sedan efter dem med handen. »Det är några fler än i fjol. Men vädret är ju också ovanligt lyckligt i år. — Tänk att man gått här i fem somrar nu» —

»Utan att bli bättre» —

»Åh, det vill jag väl inte precis påstå. Nog har jag blifvit magrare. — Minns inte bror hur

jag tedde mig för ögat första sommaren? — För bror var ju här då med?»

»Ja, jag ville minnas det. — Nå, det var allt ganska bastant, betydligt bastantare än nu, inte sannt?» Han skrattade bullrande.

Åhjo, det måste kamrern medgifva.

»Så nog har man blifvit bättre alltid, fast ännu bättre kan det ju bli. Man ska ha pretentioner här i världen. I synnerhet när man ligger och förstor tid och pengar vid en badort.»

De rökte åter på en stund under tystnad. Kamrern var inte mycket pratsam af sig, allra minst då han höll middagssiesta. Men på samma gång var han en mycket snäll man, af naturen hänsynsfull och godhjärtad, och därför ryckte han ännu en gång upp sig ur sina meditationer, och efter att en längre stund ha suttit och haft orden på tungan, kom han ändligen fram med frågan som han visste för den andre var hvad urnyckeln är för klockan.

»Och utan att ha blifvit fast?» Han smålog litet, knep ihop vänstra ögat och hostade.

Den andre tog munnen proppfull med rök, släppte sedan långsamt ut den i en smal, kompakt strimma, som steg rakt uppåt, och lutade sig bakåt i korgstolen, så det knakade i vidjorna.

»Tja!» konstaterade han med ett belåtet, själfsäkert leende. »Utan att ha blifvit fast! Och det fastän det nog har setat tusan så hårdt åt ibland. — Minns bror den lilla svarta — »nyponet» kallade vi henne?» Han skrattade af full hals och kamrern instämde genast beredvilligt.

»Ja, men det var en söt flicka! Var kanske dumt? — Man blir gammal, rätt som det är kanske ingen vill ha en längre» —

Det kom ett protesterande »åhå!» från kamrern, han orkade inte besvära sig med några skarpars gensagor.

»Tja, hvem vet? — Man har lekt med elden så länge att den nu kanske på allvar slocknat. — Nå, det får väl alltid bli någon råd.» —

I detta ögonblick öppnades en dörr därinne i huset i våningen en trappa upp, och ljudet af ett par kvittrande fruntimmersröster trängde ned till de två på verandan. Ett och annat ord kunde man uppfånga, men till någon mening blef det ej, så ojämn voro rösterna och så afbrutna af fnissande och små utrop. De samtalande kommo långsamt ned för trappan. Nu trädde de ut på verandan. Den som gick först, en lång, smärt dam, mycket blond med rödaktiga ögonbryn och mycket blek hy, stannade helt tvärt när hon fick syn på herrarne borta i hörnet. Hon rodnade häftigt, vände sig emot sin följeslagarinna och gjorde så en tafatt och knapphändig hälsning. Den andra gaf henne en liten omärklig knuff, så de båda helt hastigt kommo utför verandatrappan, tog henne så familjärt under armen, allt under det hon tappert kämpade emot sin inneboende skrattlust. När de hunnit förbi verandan och på andra sidan syrénhäcken brast det löst.

Ingenjören blef litet röd, när de halfkvädda, afbrutna skrattparoxysmerna trängde fram till honom. Han visste inte riktigt hur han skulle ta det där, men smålog i alla fall, sträckte ut handen med cigarren mot verandaräcket och slog med en elegant rörelse af sitt ringprydda lillfinger af den långa, gråa askan. Han satt och såg efter de ljusa kjolarna som nu skytmade långt borta i allén och vände så sina ljusblå ögon med ett ovisst leende emot sin moitié.

Kamrern skrattade till, torrt och klanglöst, ryckte

på axlarna och kröp ihop i sin stol med händerna hopknäppta öfver magen. Han snurrade med tummarna och tuggade på cigarettstumpen, såg så upp på ingenjören med en hastig sidoblick och sade kort, med ett leende:

»Talade om dig, förstås. Var rädda att vi hört något.»

Det blef en lång paus igen.

Ingenjören hade nu helt och hållet blifvit tagen af sina egna tankar. Han glömde totalt bort vännen i stolen bredvid sig, hans själs öga såg bara ett par ljusa, eleganta, spetsomsväfvade, diskret parfymdoftande gestalter, och det där spåda, käbblande fågelkvittret ljud alltjämt tjusande och lockande i hans öron.

»Hon ser inte illa ut», kom det till sist från kamrern. »Märkvärdigt att hon inte blifvit gift.»

Ingenjören svarade inte först.

»Det är en rätt lustig historia i alla fall», började han så. »Hon satt först vid bordet i lilla salen, hade kommit midt i bland tenniskotteriet, de där unga gloparna, bror vet. Jag minns att jag lade märke till, att hon gick omkring och såg så ledsen och betryckt ut den där första tiden, lilla stackarn. Så kom den här andra lilla, väninnan, att bli presenterad för mig — d. v. s. jag blef — — nå det kommer ju på ett ut — och bara några få dagar efteråt när damerna Edgren reste, så kom di här två i stället till mitt — till vårt bord. — Det är väl en fjorton dagar nu. — Hon är ganska treflig, — verserad, pikant.»

»Jaa bevars.»

»Jag tyckte det var synd om henne, stackars flicka. Föreföll att vara så ensam och satte så stort värde på att jag tog litet hand om henne då först. — Numera tror jag verkligen att — att det är en smula mera än så. Jag tror — att min konversation roar henne ganska mycket.»

»Don Juan!»

De skrattade båda, ingenjören upprymd och munter, kamrern af idel godhjärtenhet och för sällskaps skull.

»Ja, hvad skall man göra?» sade ingenjören så, med ett filosofiskt leende. »I lifvets labyrint korsas ens väg ständigt af andra stigar, bredare och smalare, man måste ju dock stanna en stund vid korsvägen och kasta en blick åt höger och en åt vänster.»

»Hon är bra nog förmögen», afbröt kamrern plötsligt i torr, affärsmässig ton. »Har visst någon liten affär, — parfym — handskar — tvåler? Någonting sådant där. Och så ett par tre hus.» —

»Åh tusan!» Ingenjören drog upp ögonbrynen i stor och uppriktig öfverraskning. »Ett par tre? Jo, jag tackar!»

Så blef han plötsligt tankfull.

»Hon är inte så ung», fortsatte kamrern. — Men hon ser ju bra ut, — smidig figur.» —

»Hur känner bror till det där?» frågade ingenjören plötsligt.

»Vi äro från samma stad. Småstäder, det vet väl bror, där har man reda på hvarann som bul- lar på samma plåt.»

Ingenjören reste sig och kastade den slocknade cigarrstumpen in i syrenhäcken.

»Om man skulle motionera sig litet nu då», sade han och drog fram sin klocka. »Går bror kanske med? — Inte det. Ja, jag vill inte gärna församma min promenad. Bror har inte korpulensen att strida emot som jag, olycklige man!»

»Kan väl ha annat af den gamle Adam i stället.» Kamrern skrattade torrt och snodde tummarna ifrigt rundt, rundt. »Motionera sig bara han, kära

bror. Gå ned till sjöstranden, där är luften stark och så aromatisk!»

»Ja — he, he! — Jag vill inte gärna komma ur mina vanor. Och så — kan man göra damerna en glädje, så — hvarför inte?» Han slog ut med händerna och drog upp axlarna medan det glittrade till i ögonen. »En smula artighet förbinder ej till någonting, litet badortsflikt!» —

Han satte halmhatten en smula längre ned i pannan, gaf kamraten en kort nick och gick långsamt ned för verandatrappan och fram utefter allén som förde till stranden.

På ett par stenar alldeles invid vattenbrynet hade de båda damerna slagit sig ner. Samtalet var nu mindre lifligt, hade så småningom blifvit alltmer distraheradt, som då sinnena upptagas af väntan på någon eller något.

»Där kommer han», sade plötsligt den lilla mörka, hvilken satt så, att hon hade utsikt uppåt badhusparken. »Han ser allt bra stilig ut i alla fall, du!»

»Ja vars», svarade den andra likgiltigt. Hon plaskade ifrigt i vatnet med en smal spansk rörkäpp. »Men han är så gammal, så.»

»Asch! Än se'n! Det behöfver väl inte göra något till saken. Dess förr blir man änka!»

Den andra svarade ingenting.

»Ja, jag skojar ju bara. — Men för att tala allvarsamt, så är han ju så väldigt lifvad och treflig i alla fall. Det skulle jag då visst inte bry mig om!»

»En gammal don Juan, som tror sig oemotståndligt!» kom det föraktfullt från den bleka. »Egenkär, fruntimmerstogigt!»

»Åhja, det får han väl lägga bort.»

De fnissade till båda två. Den mörka satt och höll utkik uppåt allén för att se om ingenjören blifvit dem varse, och om han verkligen skulle komma dit ner.

»Kommer han hitåt?» frågade den ljusa.

»Ja visst kommer han! Han är nog så fast, så. — Hör du, Maj, låt det bli af i dag nu», kom det öfvertalande. »Jag skall schappa om en stund, så ni kommer på tu man hand.»

»Jag förstår inte, hvarför du så gärna vill att jag skall gifta mig. Och just med den där!»

»Jo, för jag tycker det vore lifvadt! Så får jag en god vän att komma och hälsa på i Stockholm, — för du bjuder mig väl att komma och hälsa på dig, lilla söta Maj?»

»Ja, det får jag väl göra.»

»Och så en sak till skall jag säga dig — jag tycker verkligen det är på tiden nu — om du inte vill bli en gammal mamsell.»

»Åhå, hvad det beträffar så! — Var inte orolig, lilla barn, jag har kanske fler än du vet om.» Hon hade omedvetet höjt rösten i irriterad skärpa.

»Inte i den goda samhällsställningen, och inte — inte stockholmare. — Nu hör han oss, vi få börja tala om något annat. Men lofva först, Maj, lofva!»

Ingenjören var nu så nära att han hälsade. Den lilla mörka gaf honom en strålande blick, full af uppmuntran. Maj lyfte ögonen till hälften och såg på honom, rörde så hufvudet en centimeter i riktning nedåt och vände sig sedan åter mot sin väninna.

»Vi få väl se», sade hon apatisk med fullkomlig nonchalans af den nyss komne uppvaktande kavaljeren, hvilken nu som bäst stod och skakade hand med den lilla mörka. »Det beror på hur han uppför sig, och hur lusten faller på mig.»

(Forts. å sid. 582.)

SVENSKA MUSIKFÄSTEN.

HVAR 2 DAG.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

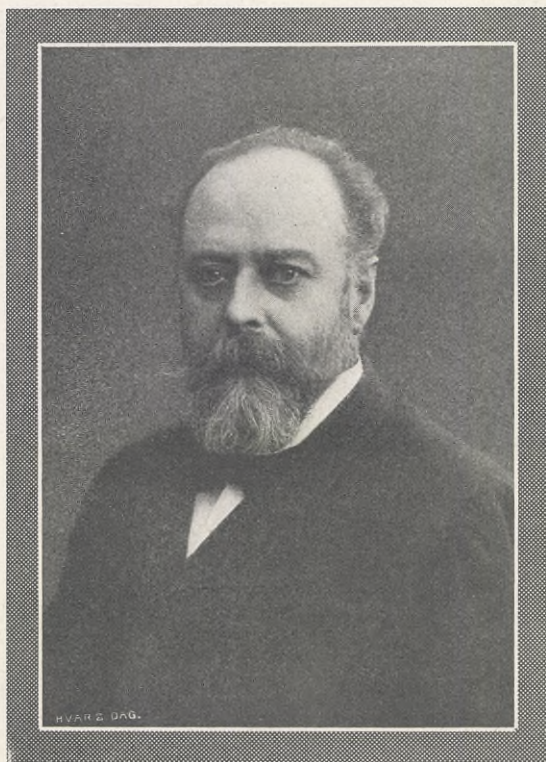
Kilohö: Kem. A. B. Bengt Silverstolpe Sthlm.—Gbg.

MUSIKFÄSTENS BYRÅ: Längst till höger musikdirektör E. Åkerberg (X), verkst. utskottets generalsekreterare.

Den 31 maj och 1 juni har den första stora Svenska musikfästen ägt rum i Stockholm med stora konserter å K. teatern. Körerna, från olika håll i Sverige, räknade tillsammans omkring 580 medlemmar, orkestern, 90 man, och de vokala och instrumentala solisterna uppgingo till 30. Vid konserterna voro en mängd äldre och yngre svenska tonsättare representerade. Som introduktion till högtidligheterna hölls den 29 maj en stor mottagningsfäst på

Hasselbacken och följande dag fästföreställning på operan.

Ett 30-tal personer har stått i spetsen för arrangemangen. Verkställande utskottets ordförande har varit vice preses i Musikaliska akademien, justitierådet Karl Silverstolpe, dess vice ordförande öfverintendenten A. Burén och dess generalsekreterare musikdirektören E. Åkerberg.

HVAR 2 DAG.

Efter porträtt.

K. SILVERSTOLPE.
Justitieråd. Verkst. Utskottets ordförande.

Det vackra mausoleum, där Tjolöholms slottsherre hvilar, kom aldrig att öppna sina portar för hans maka. Fru Blanche Dickson, änka efter stallmästaren J. Fr. Dickson, har på en resa mellan Ceylon, där hon varit på besök hos släktingar, och Aden plötsligt aflidit och begravts i hafvet — se där den oväntade och sorgliga underrättelsen som i dessa dagar ingått.

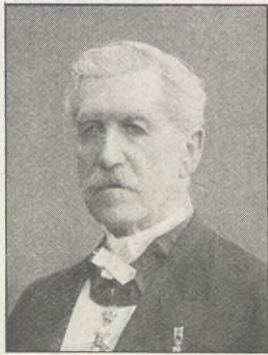
Tjolöholms slott, tillkommet enligt makarnas FRU BLANCHE DICKSON. + gemensamma plan, står just fullbordadt. Det blef slottsfrun ensam, som fick föra planen fram och hon reste slottet som ett minnesmärke öfver den bortgångne. Men för eftervärlden skulle det tala mera om byggarinnan själf: om den fina kvinnan af stor smak och energi, om den enande ordnande kraften, den nobla personligheten, det goda hjärtat.

H. 8. D. har vid olika tillfällen innehållit skildringar af Tjolöholm. Från dessa torde våra läsare påminna sig såväl det ståtliga slottet som den trefna, för de underhafvande uppförda "byn" och sjukhemmet med det underliga namnet, Secha Nofre-N Mergt, "den sista kärleksfulla tanken". Slottsfruns sista åtgärd, innan hon anträdde den resa, från hvilken hon aldrig återvände, var stadfästandet af en ny, storartad donation för välgörande ändamål. I skimret af dylika handlingar bör hennes minne bevaras.

Foto. Jonason. Gbg.

FRU BLANCHE DICKSON. +

S. E. G. LEIJONHUFVUD.

80 år fyllde d. 24 maj f. öfv.-löjtn. frih. Sten Erik Gabriel Leijonhufvud. Stud.-ex. 44, offit.-ex. o. und.-löjtn. v. Svea Lifv. s. å löjtn. 49, kapt. 58, major 68, öfv.-löjtn. vid Södermanl. reg. 72, afsk. med tillst. att kvarstå i arm. 79, afsked ur armén 88. Led. af riksd. F. K. 89—94.

JOHAN RELFSSON.

Prosten och kyrkoherden Johan Relfsson fyllde den 15 maj 70 år. Stud.-ex. 58, prästvigd 62, kyrkoherde i Torestorp 71, i Istorp sedan 76, prost sedan 89.

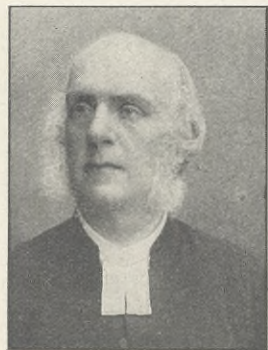
C. W. SEBARDT.

65 år fyllde d. 23 maj hofapot. Carl Wihl. Sebardt i Sthlm. Apot.-ex. 63. Inköpte apot. Lejonet i Sthlm 65. Hofapot. s. å. Led. af Sv läk.-sällsk. 64 af apot.-soc. direktion 67, dess ordf. sedan 78. Innehar åtskilliga kommunala uppdrag. Led. i styrelsen för Farmaceutiska institutet, Apotekareprivilegiernas amoreringsfond.

G. E. SUNDBERG.

Till justitieråd har utnämnts häradshöfd. Emil Sundberg. Stud.-ex. 79, hofrättsex. 86, fiskal i Svea hofr. 95, assessor 98, expeditiönschef i ecklesiastikdepart. 1900, häradsh. i Årstads, Fanås och Himle härads domsaga 03. Led. och sek. i maldryckskommittén 98—1900, led. af domkapitelskommittén 05.

K. B. F. WADSTRÖM.

75 år fyllde den 22 maj komministern i Klara församling i Stockholm K. B. F. Wadström. W. har deltagit i bildandet af Evang. fosterlandsstift. samt varit utgivare af många olika periodiska uppbyggelskrifter. Känd och betydande samlare af porträtt i litografi, träsnitt-gravur o. s. v. samt andra gravyrer.

M. LEMAN.

Danske konsulin i Göteborg Maximilian Leman fyllde d. 22 maj 65 år. Ordf. i styr. för Göteborgs stads Vattenverk, led. i styr. för Göteborgs stads Gasverk, för pensionering af Göteborgs stads arbetare och befrämjning, sedan 92 led. i styrelsen för Göteborgs Enskilda Bank, nuvarande A.-B. Göteborgs Bank.

C. SILOW.

60 år fyllde d. 25 maj major Carl Silow i Sthlm. U.-löjtn. v. Elfsb. reg. 68, kapt. i a. 85, maj. i arm. 99, afsk. s. å. Gymn.-lär. v. Krist. h. elem.-lär. 72, vid H. lat.-lärov. i Sthlm 92. Sed. 83 lär. v. gymn. centr.-inst. gymn.-l. v. flicksk. Åtenæum, led. af skollagskom. 90. Förordn. att s. sakkun. bitr. 99 års skolkomm. Utarb. handb. i gymnastik för armén o. flottan.

H. G. LAGERCRANTZ.

Kommandören vid kungl. Flottan Henric Gustaf Lagercrantz fyllde d. 27 maj 50 år. Underlöjtn 77, löjtnant 82, kaptan 89, kommandörkapten af 2:dra gr. 92, 1:sta gr. 02, kommandör 05.

(Forts. fr. sid. 580.)

Så makade hon en liten smula på sig, så att det blef plats för ingenjören på stenhällen bredvid henne, lyfte sedan på hufvudet och gaf honom en kokett utmanande blick.

»Nå, ingenjörn, hvad har ni nu för kvickhet på tungan?»

Han stod just och tänkte på att hon verkligen såg betydligt gammal och passerad ut, som en urkramad citron ungefär. Men samtidigt kom han ihåg de där upplysningarna som hans vän kamrern nyss gifvit honom. Han smålog galant och slog sig ned bredvid henne med en min af gammal, intim bekant.

»Min nådiga är då så fordrande! Kvickheter kan man inte säga så här snart på middagen, det vet ni väl. Förresten är jag inte i humör till raljerier i dag. Känner mig sensibel för ovanlighetens skull, rent af en smula sentimental!»

Han gjorde en vändning, så att han kom henne ännu närmare, lade så plötsligt sin hand öfver hennes i ett försök att röfva den lilla spatserkappen.

Hon höll emot en stund, men han gaf sig inte. Han skälfde en smula på handen, men var i alla fall oveckligt stark. Hon blef röd af ansträngningen och det klädde henne. Han såg envist på henne hela tiden, började så plaska med den ändtligen förvärfvade kappen i vattnet.

Hon var inte så illa ändå! — Två, tre sten-us.

Det skulle visst gå bättre än han trott att anslå en sentimental ton i afton. Han började redan känna sig i stämning.

Den lilla mörka satt och iakttog dem. Hon riktigt skälfde invärtes af återhållen munterhet.

Hon kunde se att snart var tidpunkten inne för henne att »schappa.» — —

PORTRÄTTGALLERI

M. BERGMAN. †

Den 21 maj afled i Göteborg grundläggaren af firman Clarholm & Bergman i Göteborg, grosshandlare Mauritz Bergman, 86 år gammal. Inom kommunala värf mycket intrasserad var B. bl. a. på sin tid ledamot af stadsfullmäktige, 20 årig led. i styrelsen för Göteborgs och Bohus läns sparbank, m. m.

H. APOLLOFF. †

Den 16 maj afled i Lund major Herman Apolloff. Född 36, stud.-ex. 55, und.-löjtn. vid Wendes art.-reg. 57, kapten 79, ledamot af krigsbevälet 82, major i armén 86, afsked 91. Brandchef i Lund 82-94, led. af styrelsen för Sydsvenska Kredit A.-B. 96, ordf. i Svenska lifranteanstalten.

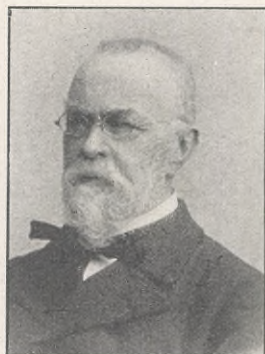
N. O. PETTERSSON. †

Landtbrukaren Nils Olof Pettersson i Stugun afled å Kneippbaden vid Norrköping den 4 maj, 66 år gammal. Landstingsman, kommunalnämndens ordförande, framstående landtbrukare

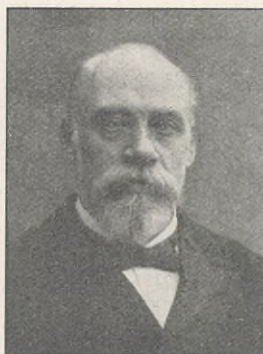
T. MAGNUSSON. †

Den 19 maj afled å Storängen utanför Stockholm ingenjör Th. Magnusson, 53 år gammal. M. var delägare i Maskinfirman Torrberg & Lundberghs Eftr. i Stockholm.

C. G. L. BILLQVIST. †

Förre praktiserande läkaren i Göteborg med. doktorn och fil. jubeldoktorn Carl Gustaf Leopold Billqvist afled den 22 maj. Född 27, stud. ex. 44, fil. dr 50, med. lic. 57, med. dr 58. Sedan 60 läkare i Göteborg. Fil. jubeldoktor 1900. Grundare af Sveriges första hafskuranstalt för skrofulösa barn.

C. F. FLIESBERG. †

Den 3 maj afled rektorn vid Sundsvalls handelsinstitut Carl Ferdinand Fliesberg, 61 år gammal. Grundare af Sundsvalls handelsinstitut, från trycket utgivit afskiltiga arbeten För befattningar af allmän natur har F:s krafter äfvenledes tagits i anspråk.

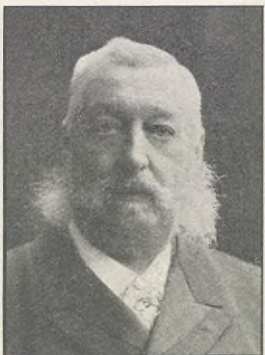
C. W. BILDT. †

D. 5 maj afl. i Sthlm ingenjören vid järnkontoret Carl Wilhelm Bildt, f. 54. U. tex. 75 tr. Chalm. slöjdsk., 80 anst. vid Washburn & Moens verkstäder i Worcester, 85 chief inspector därst. Gjorde på denna post vidstr. resor i Europa. 89 kallad till Järnkontoret i Sthlm. Uppfinnare. Hade uppr. gånge anbud fr. den amerik. ståltrusten.

F. H. SVENSSON. †

Den 19 maj afl. i Sthlm en af landets största affärsmän i fröhandelsbranschen, hofleverant. Frans Herman Svensson. Stor naturvän intresserade S. sig särskildt för koloni-trädgårdars anläggande.

A. O. GREVESMÜHL. †

Godsägaren August Oscar Grevesmühl afled d. 18 maj på sin egen dom Herresta vid Mariefred, 72 år gammal. Känd som driftig jordbrukare har G. ägnat sig särskildt åt förädlingen af arbetshästar samt var under flera hästutställningar i Stockholm prisdomare inom denna klass.

C. G. PAULI. †

Den 20 maj afled i Stockholm kanslisekreteraren Carl Gustaf Pauli, född 36. Stud.-ex. 53, kansliex 64, kanslist. i landförsvarsdepartementet och kommerskollegium. Lärare i språk vid Tekniska skolan, generalstaben och krigshögskolan, 92 kanslisekreterare.

M. PEHRSON. †

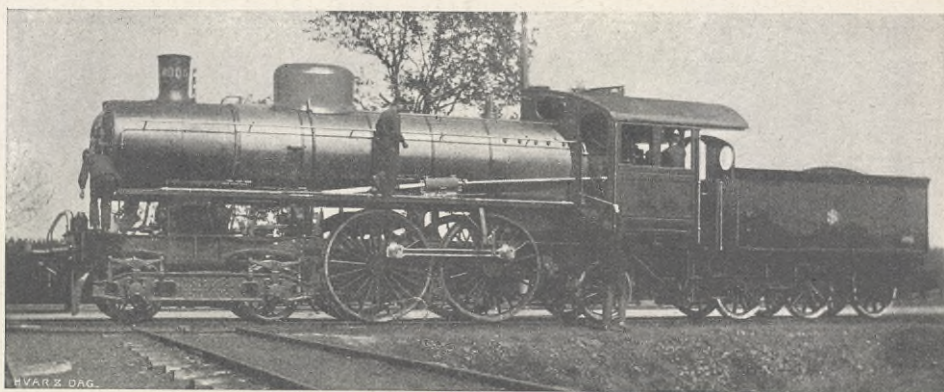
D. 17 maj afl. i Kristianstad grosshandl. Märten Pehrson, 66 år gammal. P., som varit med om grundandet af flere af stadens största industrier, var medlem i en mängd styrelser samt sed. 84 led. af stadsfullm., sed. 04 dess ordf., led af hamndir. sed. 85, ordf. sed. 05, led af Kristianstads läns landst sedan 96 m. m.

E. TUNOW. †

Praktiserande läkaren i Kristinehamn Emil Tunow afled den 16 maj. Född 53, stud.-ex. 81, med. kand. 86, amanuens vid Maria sjukhus i Stockholm 92-93, med lic. 93, läkare vid Ronneby Brunn under två år, 95 andre stadsläkare i Kristinehamn.

En för Sverige ny lokomotivtyp har i dagarne profkörts. Lokomotivet, ett snälltågslok, af mycket stora dimensioner för statens järnvägar, är tillverkad vid Nydqvist & Holms verkstäder i Trollhättan. Det är försett med öfverhettare — statsban. första — samt bär ordnings:ret 1000. Tillverknings:ret är 800.

HVAR 8 DAG.
Fler fotograf.

NY SVENSK LOKOTIVTYP.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

HVAR 8 DAG.

Amatörfotograf.

MARATHONLÖPAREN SVANBERG I TÄFLAN KUNGSBACKA—GÖTEBORG.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

HVAR 8 DAG.

Amatörfoto

RASET Å HERNÖSAND—SOLLEFTEÅ JÄRNVÄG den 23 maj. Foton tagen 2 timmar efter händelsen.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

Kristi Himmelfärdsdag ägde den stora fotlöpn. Kungsbacka—Göteborg rum med 11 deltagare. Starten skedde kl. 5 e. m. och anlände den från årets Marathonlöpning berömd hr Svanberg kl. 6.38 till målet och eröfrade sålunda första priset med 1 tim. 38 min. 35 1/5 sek. löpning på 27 kilometers väglängd. Andra priset togs af en ung göteborgare, hr Gösta Ljungström med 1 tim. 46 min. 6 2/5 sek. De två första af våra bilder visa S. vid målet, den tredje togs under vägen.